

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

-1980-

**ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΕΕ & ΕΒΕΑ, κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΙΧΑΛΟΥ,
ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΤΕΧΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**

ΜΕ ΘΕΜΑ:

**ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΟΡΑ -
“FINANCIAL INSTRUMENTS FOR THE GREEK MARKET”**

[6 Οκτωβρίου 2016]

«Θα ήθελα κατ' αρχήν να ευχαριστήσω για την πρόσκληση και για την ευκαιρία να συμμετέχω στην ενδιαφέρουσα αυτή εκδήλωση.

Είναι γεγονός ότι η Ελλάδα αντιμετωπίζει μια σοβαρή και παρατεταμένη κρίση επενδύσεων και απασχόλησης. Το πρόβλημα, βεβαίως, δεν είναι μόνο ελληνικό. Αφορά το σύνολο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι όμως ιδιαίτερα έντονο στις χώρες που έχουν πληγεί περισσότερο από την οικονομική κρίση.

Η αλήθεια είναι ότι, σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχουν κινητοποιηθεί σημαντικοί πόροι, με στόχο την αντιμετώπιση της επενδυτικής «ξηρασίας» και της επακόλουθης αρνητικής ή, στην καλύτερη περίπτωση, ασθενικής ανάπτυξης.

Μέχρι πρότινος, γνωρίζαμε ως βασικό μοχλό αναπτυξιακής πολιτικής, την επιδότηση επενδύσεων, από δημόσιους πόρους. Το εργαλείο αυτό παραμένει σημαντικό, ιδιαίτερα σε οικονομίες όπως αυτή της Ελλάδας, που βρίσκονται σε διαδικασία παραγωγικού μετασχηματισμού. Σε αυτές τις περιπτώσεις, οι στοχευμένες επιδοτήσεις είναι απαραίτητες, με σκοπό την ανάδειξη κλάδων υψηλότερης προστιθέμενης αξίας.

Ωστόσο, είναι καιρός να κάνουμε και ένα βήμα πιο πέρα από την κουλτούρα της επιδότησης. Κι αυτό όχι μόνο για δημοσιονομικούς λόγους, αλλά και γιατί χρειάζεται πλέον μια προσέγγιση περισσότερο δυναμική και λιγότερο γραφειοκρατική, ως προς τις επενδύσεις. Μια προσέγγιση που θα στηρίζεται περισσότερο στην ενεργοποίηση των δυνάμεων της οικονομίας και λιγότερο στη λογική του «δικαιώματος» (entitlement).

Σε αυτή τη λογική κινείται το Επενδυτικό Σχέδιο για την Ευρώπη ή Σχέδιο Γιούνκερ, αλλά και μια σειρά από άλλα ευρωπαϊκά προγράμματα.

Τα προγράμματα αυτά στηρίζονται στην κινητοποίηση ιδιωτικών επενδύσεων, ακόμα και για τη δημιουργία υποδομών, μέσα από την παροχή χρηματοδότησης ή άλλων μορφών στήριξης, όπως είναι οι εγγυήσεις.

Στηρίζονται στη λογική των συνεργασιών μεταξύ δημοσίου και ιδιωτικού τομέα. Στηρίζονται στη διαμόρφωση προτάσεων, με προδιαγραφές που ανταποκρίνονται στις

απαιτήσεις της αγοράς. Προτάσεων για έργα ώριμα, βιώσιμα και κερδοφόρα, τα οποία μπορούν να παράγουν αντίκρισμα τόσο για τους ίδιους τους επενδυτές, όσο και για την εθνική οικονομία, για τις τοπικές οικονομίες και για την απασχόληση.

Το πρόβλημα, όμως, δεν λύνεται μόνο με τη διάθεση πόρων. Η δυσκολία πρόσβασης σε χρηματοδότηση, είναι ίσως ο σοβαρότερος, αλλά όχι ο μόνος λόγος για τη χαμηλή επενδυτική δραστηριότητα στην Ελλάδα – και στην Ευρώπη. Υπάρχουν κι άλλοι παράγοντες που αποθαρρύνουν τους επενδυτές.

Είναι η καθυστέρηση των αναγκαίων οικονομικών μεταρρυθμίσεων, που κρατά καθηλωμένη την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας.

Είναι η αναποτελεσματικότητα της δημόσιας διοίκησης.

Είναι ένα όλο και πιο εχθρικό ρυθμιστικό και φορολογικό περιβάλλον.

Πώς είναι δυνατόν να πεισθεί ένας επιχειρηματίας ή επενδυτής να αναλάβει πρωτοβουλίες στην Ελλάδα – έστω και με επιδότηση – όταν καλείται να πληρώσει 29% φόρο επιχειρήσεων, 15% φόρο μερισμάτων, 5-10% εισφορά αλληλεγγύης, ΕΝΦΙΑ επιχειρήσεων, υψηλούς φόρους στην ενέργεια και στην τηλεφωνία.

Για ποιο λόγο θα αποφασίσει κανείς σήμερα να επενδύσει στην Ελλάδα και όχι σε μια γειτονική χώρα, όπου η συνολική επιβάρυνση δεν ξεπερνά το 27%;

Σύμφωνα με τη φετινή έκθεση του World Economic Forum, που δημοσιεύθηκε την περασμένη εβδομάδα, η Ελλάδα καταλαμβάνει την 86^η θέση μεταξύ 138 κρατών στον κόσμο, έχοντας χάσει πέντε θέσεις σε σύγκριση με την προηγούμενη αξιολόγηση, για την περίοδο 2015 – 2016.

Η έλλειψη χρηματοδότησης αναγνωρίζεται ως σημαντικό εμπόδιο, με τη χώρα να καταλαμβάνει την προτελευταία θέση παγκοσμίως όσον αφορά την πρόσβαση σε δανεισμό. Όμως, η Ελλάδα παρουσιάζει μια από τις χειρότερες επιδόσεις ως προς το νομικό πλαίσιο για τη διευθέτηση διαφορών. Βρίσκεται πίσω ως προς την αποδοτικότητα της αγοράς εργασίας. Βρίσκεται – τέλος – δύο θέσεις πριν τον πάτο, ως προς την επίπτωση της φορολογίας στις επενδύσεις.

Το ερώτημα, λοιπόν, που αφορά και τους εταίρους μας – μια που η δημοσιονομική πολιτική της χώρας ελέγχεται σε μεγάλο βαθμό από τους δανειστές της – είναι το εξής: πώς είναι δυνατόν, την ώρα που η Ευρώπη διαθέτει πόρους και αναζητά τους κατάλληλους μηχανισμούς για να στηρίξει τις επενδύσεις, να γίνονται αποδεκτά φορολογικά μέτρα που τρέπουν σε φυγή τους επενδυτές; Κι αυτό ενώ καθυστερούν σημαντικές διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις;

Το ζήτημα, επομένως, είναι το εξής: για να κινητοποιηθούν ιδιωτικά κεφάλαια και επενδύσεις, δεν χρειάζονται μόνο χρηματοδοτικά κίνητρα. Χρειάζεται ένας συνδυασμός τεχνοκρατικών και πολιτικών ικανοτήτων. Χρειάζονται αποτελεσματικοί μηχανισμοί παρακολούθησης και αξιολόγησης. Χρειάζεται ξεκάθαρη στρατηγική και απόλυτη διαφάνεια.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κυρίως, όμως, χρειάζεται μια συνεκτική οικονομική και δημοσιονομική πολιτική. Μια πολιτική που δεν θα ακυρώνει τις χρηματοδοτικές ευκαιρίες, αλλά αντίθετα θα δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την καλύτερη δυνατή αξιοποίησή τους.

Με αυτές τις σκέψεις, θα ήθελα να ευχηθώ επιτυχία στην εκδήλωση και να ευχαριστήσω για μια ακόμη φορά το Τεχνικό Επιμελητήριο για την πρόσκληση».